

Arrest

nr. 122 531 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. JANSSENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van origine te zijn, afkomstig uit de stad Charikar in Charikar district (provincie Parwan). U verklaart dat u op 23 Mizan 1388 (15 oktober 2009 Gregoriaanse kalender (GK) werd uitgenodigd in Kabul op het geboortefeest van de zoon van een winkelier. Rond middernacht zou Hamid, die u in zijn wagen naar het feest had gebracht, u hebben voorgesteld om naar buiten te gaan omdat er binnen te veel werd gerookt. Hij zou u voorgesteld hebben om in zijn auto te gaan zitten. U verklaart dat hij zijn gsm nam en iemand belde. Hij zou u de gsm hebben gegeven en u gezegd hebben dat u iets moest zeggen aan de telefoon. Een meisje aan de andere kant van de lijn zou u gevraagd hebben wie u was. U verklaart dat u haar zei dat u 'Wahid' bent. De GSM van het meisje zou op luidspreker hebben gestaan en haar broer zou ook aanwezig zijn geweest bij haar en uw stem hebben herkend. Die broer zou vervolgens een zekere

Mohib die ook aanwezig was op het feest hebben gebeld en deze zou naar de auto van Hamid zijn gekomen. Hamid en Mohib zouden neven zijn. Mohib zou het stuur hebben overgenomen en zou met jullie zijn weggereden. Mohib stopte uiteindelijk op een brug en beval u uit te stappen. Hamid moest blijven zitten. Mohib zou u hebben meegenomen naar een tuin aan de kant van de weg en zou u gezegd hebben dat u gestraft moest worden. Hij zou u ervan beschuldigd hebben zijn zus lastig te hebben gevallen aan de telefoon. Toen u zei dat u onschuldig was, wou hij niet naar u luisteren. Hij zou een pistool tegen uw hoofd hebben gehouden en een tak hebben afgesneden van een boom. Met deze tak zou hij u verkracht hebben. U verklaart dat u nadien door Mohib werd afgezet aan uw huis. Na een tijdje zouden mensen op uw werk, in uw school en op straat te weten zijn gekomen wat er met u gebeurd was. Zij zouden u hebben aangestaard en u hierover hebben aangesproken. U verklaart dat u gezichtsverlies had geleden en dat u maar drie opties had om hier mee om te gaan. Ofwel zou u Mohib vermoorden, ofwel zou u zelfmoord plegen ofwel zou u het land verlaten. Uiteindelijk besloot u na het afronden van uw middelbare school het land te verlaten. U stelt op 15 Qaws 1390 (6 december 2011 GK) het land te hebben verlaten. U vluchtte op illegale wijze via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u met een vrachtwagen naar België waar u op 13 maart 2012 aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara (20.11.1389 = 9.02.2011), een kopie van uw paspoort (5.11.1388 = 25.01.2010), een foto van uzelf in uw gsm-winkel en de briefomslag waarmee deze documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de verkrachting waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Zo is het zeer bevreemdend dat Hamid u niet in de val zou hebben willen lokken en dat hij volgens u naar alle waarschijnlijkheid per ongeluk een verkeerd nummer draaide en dat dit toevallig het nummer bleek te zijn van zijn nicht die regelmatig telefonisch werd lastiggevallen (gehoorverslag CGVS 1, p. 16 en gehoorverslag CGVS 2, p.14-15). Het is echter eigenaardig dat Hamid wou dat u iets zei aan de telefoon of dat hij de telefoon zonder meer aan u zou hebben doorgegeven (gehoorverslag CGVS 1, p. 16, 19 en gehoorverslag CGVS 2, p.14). U hebt hiervoor geen verklaring (gehoorverslag CGVS 1, p. 19). Als er u wordt opmerkzaam wordt gemaakt dat Hamid gewoon kon zeggen dat hij verkeerd verbonden was, antwoordt u dat 'u niet meer de tijd hebt gehad om aan Hamid hierover een verklaring te vragen' (gehoorverslag CGVS 2, p.16) De toevalligheden stapelen zich op wanneer uit uw verklaringen blijkt dat zowel Hamid als zijn nicht analfabeet zijn, waardoor zij niet wisten wie er aan de andere kant van de lijn was (gehoorverslag CGVS 1, p. 19-20). Geen van hen zou het nummer hebben kunnen lezen. Dat de jongere broer van het meisje – en dus de broer van Mohid, neef van Hamid – meteen wist wie u was nadat u enkel en alleen uw naam had gezegd (gehoorverslag CGVS 1, p. 21), is eveneens eigenaardig. In uw eerste gehoor verklaart u hierover dat de nicht van Hamid de telefoon aan haar broer had doorgegeven (gehoorverslag CGVS 1, p.21), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat 'de telefoon op luidspreker stond en dat de broer van Mohib zo uw stem zou hebben herkend' (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Dat hij uw stem herkende en bij het horen van de veel voorkomende naam 'Wahid' meteen een associatie maakte met u, is bovendien merkwaardig, daar hij slechts 1 à 2 keer in uw winkel zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 1, p. 20 en gehoorverslag CGVS 2, p.15). Eveneens weinig geloofwaardig is het feit dat de zus van Mohib om middernacht onmiddellijk haar GSM zou opnemen en dat louter bij toeval ook haar broer nog eens bij haar in de buurt zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 2, p.16)

Verder is het uiterst toevallig dat Mohib zich op dat moment op dezelfde plaats als u bevond en u zelfs aantrof in de wagen van zijn neef Hamid. Dat hij op basis van de beperkte informatie die hij had, u er meteen van zou beschuldigen zijn zus telefonisch te hebben lastiggevallen, en dat terwijl Hamid hier waarschijnlijk ooggetuige van was, komt dan ook zeer eigenaardig over. Indien u daadwerkelijk de persoon was die de zus van Mohib lastig viel, zou het bovendien dom zijn van u om uw naam meteen te vermelden. Ook hieromtrent kunnen bijgevolg ernstige bedenkingen worden gemaakt.

Dat u bovendien na al die tijd nog steeds niet weet hoe de zus van Mohib heet en dat u zelfs nadien niet meer naar heeft geïnformeerd heeft naar haar (gehoorverslag CGVS 1, p. 19 en gehoorverslag CGVS 2, p.16), ondanks het feit dat dit probleem ertoe geleid heeft dat u bent vertrokken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Vervolgens zou Mohib een expert zijn in het kidnappen en vermoorden van mensen (gehoorverslag CGVS 1, p. 18, 21). Het is dan ook eigenaardig dat u er heelhuids van af bent gekomen en dat hij u zelfs aan huis afzette. U hebt in de twee jaar die volgden op dit incident – als er al geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non – gewoon uw werk en studies verdergezet (gehoorverslag

CGVS 1, p. 6, 11). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat u nadien nog vervolgd zou zijn door Mohib. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat hij u nog één keer telefonisch zou hebben bedreigd, door u te zeggen dat hij u zou vermoorden als hij u nog eens zou zien (gehoorverslag CGVS 1, p. 18). Hij wist immers maar al te goed waar u woonde en werkte. Het feit dat u door hem niet langer werd lastiggevallen, wijst dan ook geenszins op enige vorm van vervolging.

Gezien het feit er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u verkracht zou zijn door Mohib, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u nadien zou hebben gehad en die hier het rechtstreekse gevolg van zouden zijn. Enerzijds verklaart u dat de mensen één maand na het incident begonnen te praten (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Anderzijds verklaart u dat iedereen het wist nadat u uw middelbare studies had afgerond (gehoorverslag CGVS 1, p. 22). Het feit dat u gedurende twee jaar gewoon bleef werken en er wel in slaagde nog twee jaar te studeren en mee te doen aan het ingangsexamen van de universiteit, wijst geenszins op een gegronde vrees voor vervolging. U kon eveneens al de spullen uit uw winkel nog verkopen aan andere winkeliers (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Hieruit blijkt geenszins enige vorm van vervolging vanwege deze winkeliers, ook al zouden zij over u geroddeld hebben. Hierbij dient ook nog opgemerkt dat u in uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat Zabi zou hebben verteld dat 'u zou verkracht zijn door 6 mannen' (gehoorverslag CGVS 1, p.17), op het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat Mohib het gebeuren aan Zabi heeft verteld en zo het gerucht verspreidde. U maakt in ieder geval geen melding dat er een andere versie van de vermeende feiten de ronde deed (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Het is verder ook vreemd dat u Hamid, waarmee u tenslotte bevriend zou zijn geweest, in de daaropvolgende jaren niet meer zou hebben gesproken. In uw eerste gehoor verklaarde u hierover dat u 'te beschaamd was' (gehoorverslag CGVS 1, p.19), terwijl u in uw tweede gehoor verklaarde dat u hem niet wil spreken 'omdat hij u niet heeft verdedigd en geen enkele reactie heeft vertoond toen u werd bedreigd' (gehoorverslag CGVS 2, p.16).

Het feit dat u er twee jaar mee hebt gewacht om het land te verlaten, wijst evenmin op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er zijn verder geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat dit incident zich opnieuw zou voordoen, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, quod non. Het feit dat ook uw familie tot op heden niet op de hoogte zou zijn van het incident (gehoorverslag CGVS 1, p. 17, 23), hoewel alle andere mensen op uw werk, op school en in de straat het allemaal zouden weten (gehoorverslag CGVS 1, p. 22). Zij zouden zich toch ook de vraag moeten stellen waarom u uit Afghanistan gevlucht bent. Ook hierop geeft u geen zinnig antwoord (gehoorverslag CGVS 1, p. 23 en gehoorverslag 2, p.19). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw broer Nasir uw winkel heeft overgenomen na uw vertrek en dat de winkel van uw broer Mirwais ook vlakbij was gelegen (gehoorverslag CGVS 2, p.8). Gezien al deze geruchten in uw buurt de ronde zouden hebben gedaan, is het ongeloofwaardig dat zij niet ter ore zouden zijn gekomen van uw broers.

U verklaart enkel dat uw familie zag dat u veranderd was en dat u hen niet had ingelicht over uw vertrek. Nochtans hebt u nog steeds contact met hen. Het zou dan ook logisch zijn moesten zij een reden kennen waarom u het land hebt verlaten. U verklaart dan ook nog dat 'indien ze het nu nog zouden te weten komen, zouden ze niet geloven, omdat u er zelf niet bent' (gehoorverslag CGVS 2, p.20) Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en het feit dat u nog twee jaar in Afghanistan bleef wonen, werken en naar school gaan, zorgt er dan ook voor dat u geenszins hebt kunnen aantonen dat u gezichtsverlies hebt geleden in Afghanistan en dat een verder leven in Afghanistan hierdoor onmogelijk zou zijn.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist. De foto die u neerlegt toont dat u in een gsm-winkel staat. Deze foto kan uw problemen echter niet bevestigen. De kopie van uw paspoort wijst erop dat u in 2010 al plannen had om het land te verlaten. Het feit dat u dit niet deed en nog bijna twee jaar in Afghanistan bleef wonen, toont des te meer aan dat u geen vrees voor vervolging hebt. Wat betreft uw paspoort, dient er nog opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u uw paspoort al in januari 2010 aanvroeg, terwijl u uw taskara pas in februari 2011 aanvroeg. Nochtans verklaart u dat u uw taskara ging aanvragen om een paspoort te kunnen verkrijgen (gehoorverslag CGVS 1, p. 13). Ook deze verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad in het gedrang.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Charikar bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. Bij een gevecht tussen ANSF (Afghan National Security Forces) en opstandelingen in het district Charikar kwamen er drie burgers om het leven, wat een tijdlang leidde tot een blokkage van de snelweg tussen Kabul en de Salangtunnel. In juli 2013 werd een olietanker tot ontploffing gebracht. Hierbij raakten drie burgers zwaargewond. Uit deze geïsoleerde incidenten kan echter geenszins besloten worden dat er in Charikar een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) doordat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker verwijst naar de memorie van toelichting van deze bepaling waaruit blijkt dat een ernstige bedreiging voorhanden is wanneer wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land, zonder dat de vrees voor ernstige bedreiging voor de individuele persoon moet worden aangetoond. Verzoeker verwijst daarbij naar een nota van de verwerende partij van 11 oktober 2010 "beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, regio's subsidiaire bescherming, september 2010" waarin wordt gesteld dat bepaalde districten van de provincie Parwan in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Ook verwijst hij naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot het in overweging nemen van de veiligheidsincidenten waarbij er burgerslachtoffers vielen. Er werd onder meer verwezen naar een niet-gedateerd gevecht tussen ANSF en opstandelingen in het district Charikar. Hieruit blijkt dat het district Charikar niet onder overheidscontrole is, hetgeen een belangrijk argument is ter beoordeling van de noodzaak aan subsidiaire bescherming: de controle van AGE's over de burgerbevolking leidt tot onveiligheid, rechteloosheid en schending van mensenrechten. Uit de hogervermelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat de provincie Parwan haast volledig wordt gecontroleerd door AGE's. De burgerbevolking is slachtoffer van het voortdurende conflict. Aldus beantwoordt het onderzoek niet aan de gestelde vereisten inzake subsidiaire bescherming, alleen de veiligheidssituatie werd onderzocht. Verzoeker meent dan ook dat hem ten onrechte het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd.

2.2. Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het betwisten van het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus laat verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal onverlet. Uit de lezing van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers verklaringen. Verzoekers relaas omtrent zijn vrees voor vervolging in Afghanistan wordt merkwaardig, ongerijmd, tegenstrijdig en aldus volledig ongeloofwaardig bevonden. De Raad stelt vast dat deze motieven, welke door verzoeker niet wordt betwist, op eenduidige wijze te lezen zijn in de bestreden beslissing en dat er telkens wordt verwezen naar de desbetreffende passages in het gehoorverslag.

De Raad meent dan ook dat de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd werd en bevestigt dienaangaande de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst vastgesteld dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel ook een subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Aldus wordt vastgesteld dat omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, eveneens de beschermingsgronden voorzien bij artikel 48/4, §2, a en b niet langer dienen te worden onderzocht en dat verder onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus enkel nog de ernstige schade omwille van willekeurig geweld betreft voorzien bij littera c, van voormelde wetsbepaling.

De bestreden beslissing steunt bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op het hoger reeds vermelde rapport "UNHCR Eligibility for Assessing the International protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Op basis hiervan wordt vastgesteld dat, hoewel er een stijging van het geweld over het gehele Afghaanse grondgebied is sinds de tweede helft van 2012, alsook van het aantal burgerslachtoffers, er sprake is van sterke regionale verschillen in de

veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij er een uitbreiding van het conflict is naar het noorden van het land. Evenwel wordt er nergens in deze richtlijnen geadviseerd op grond van een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld, mede gelet op het veranderlijk karakter van het conflict. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert wordt er wel degelijk rekening gehouden met de criteria die UNHCR bepaald om te bepalen of er sprake is van veralgemeend willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, motiveert de bestreden beslissing op basis van een analyse door Cedoca dat het geweld zich concentreert in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende verzoekers district Charikar, bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. Er wordt melding gemaakt van een gevecht tussen ANSF en opstandelingen in het district Charikar, waarbij drie burgers om het leven kwamen, wat een tijdlang leidde tot een blokkade van de snelweg tussen Kabul en de Salangtunnel. Verder wordt melding gemaakt van een aanslag op een olietanker in juni 2013 waarbij drie burgers zwaargewond raakten. Hieruit wordt besloten dat het gaat om geïsoleerde incidenten op basis waarvan niet kan worden besloten dat er in Charikar een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

Waar verzoeker voornoemd gevecht tussen ANSF en opstandelingen aanhaalt om te stellen dat het district zeker niet onder overheidscontrole is, treedt de Raad deze stelling niet bij. Verzoeker komt immers niet verder dan een algemene bewering en brengt geen enkel element aan -noch blijkt dit uit het administratief dossier- dat het hier om meer zou gaan dan een geïsoleerd incident. Waar verzoeker uit de UNHCR-richtlijnen meent af te leiden dat de provincie Parwan haast volledig wordt gecontroleerd door AGE's, weerlegt verzoeker de besluiten uit de veiligheidsanalyses door Cedoca houdende dat het district Charikar vrij rustig is, niet. Aldus bevestigt de Raad het besluit dat er in Charikar geen situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld en dat er bijgevolg voor burgers in dit district geen actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in zijn regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat alleen de veiligheidssituatie werd onderzocht -doch zonder deze grief nader uiteen te zetten- wijst de Raad er voor zover als nodig op dat de bestreden beslissing dienaangaande beperkt is tot een analyse van verzoekers regio van herkomst in Afghanistan, zonder toepassing te maken van het begrip veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zoals bedoeld in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens diende er dan ook geen bijkomende analyse van de redelijkheid van zulk een alternatief plaats te vinden.

De Raad bevestigt dienaangaande dan ook de bestreden beslissing en weigert het subsidiair beschermingsstatuut.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT